

Jenna Miscavige Hill
en Lisa Pulitzer

Blind geloof

Vertaald door Gies Aalberts
en Edwin Krijgsman

Artemis & co

Proloog

Stralen ochtendzon prikten door de wolken terwijl ik bijna helemaal achteraan stond in de rij kinderen die wachtten op een ontmoeting met twee belangrijke volwassenen binnen de Scientology Kerk. Ik wist niet hoelang ik daar precies had staan wachten, maar het leek een eeuwigheid. Op zevenjarige leeftijd lijken minuten wel uren te duren als je ergens op wacht. Er waren minstens tien kinderen voor me, dus zongen mijn twee vrienden en ik liedjes en speelden we handjeklappen om de tijd te doden. Alhoewel ik vast met hen mee zal hebben gegiecheld, was ik vooral afgeleid en angstig. De twee bezoekers kwamen vanuit het internationale hoofdkantoor van de Kerk in Hemet in Californië om nieuwkomers te rekruteren, en ze stonden achter klaptafels die langs de weg voor de school waren opgesteld.

Ik stond te ver achteraan om de uitleg van de twee goed te verstaan, de reden waarom ze naar de 'Ranch' waren gekomen, het internaat van Scientology waar ik woonde met ongeveer tachtig andere kinderen wier ouders kaderleden waren bij de Kerk. Wat hen ook bewoog, ik bedacht dat het wel belangrijk moest zijn, want anders zouden ze niet de moeite hebben genomen om een reis van dertig kilometer vanaf hun basis te maken om met ons te komen praten. Ze droegen uniformen in maritieme stijl, compleet met ordetekens, en ze zagen er indrukwekkend, zelfs imposant uit. Ik wist dat ze lid waren van de Sea Organization, het elitekader van Scientology dat is samengesteld uit de meest toegewijde leden. Mijn ouders hadden

zich er al jaren geleden bij aangesloten, net voor mijn tweede verjaardag.

Enkele liedjes later was het mijn beurt om naar voren te komen. De blik van de twee was streng en intimiderend. Ik was gretig op zoek naar de aandacht van volwassenen en trachtte hen voor me te winnen door vrolijk en lacherig te doen. Toen ze daar niet van onder de indruk waren, veranderde ik van tactiek en probeerde slim en onderzoekend over te komen.

Een van de twee overhandigde me een vel papier met het wapenschild van de Sea Org en het woord 'REVENIMUS' bovenaan afgedrukt, met aan de onderkant ruimte voor data en handtekeningen.

'Wat betekent "revenimus"?' vroeg ik zeer benieuwd.

'Het is een Latijns woord dat "we komen terug" betekent,' antwoordde een van hen. Ze legde uit dat dit het officiële devies was van de Sea Organization, zichtbaar tevreden met de kans om een eventuele kandidaat in te wijden.

'Wáár komen we terug?' vroeg ik.

'We komen terug, mensenleven na mensenleven,' legde ze uit. 'Je tekent een contract voor een miljard jaar.'

'O, natuurlijk,' zei ik, en ik bedacht hoe onnozel en onwetend mijn vraag moest hebben geklonken.

Als Scientologen geloofden we dat wanneer ons huidige lichaam sterft, onze ziel een nieuw leven begint in een nieuw lichaam. Onze grondlegger, L. Ron Hubbard, zei dat we als zielen al miljoenen jaren hadden geleefd en dat we zouden voortleven, met of zonder lichaam. Ik geloofde dat al zo lang als ik me kon herinneren.

Op deze dag was ik graag bereid en klaar om me te wijden aan de taak die mijn ouders zo dierbaar was. Deel uitmaken van de Sea Org was voor hen zo belangrijk dat ze me op de Ranch plaatsten toen ik zes was, om al hun tijd te kunnen besteden aan de missie van de Kerk. Ze zagen me alleen een paar uur in het weekend. Ouders waren niet aanwezig op de Ranch om het moment te delen dat wij onze gelofte van trouw aflegden aan de Sea Org. Door dit document te ondertekenen zou ik echter een stap dichterbij hen komen en hen hopelijk wat vaker zien.

'Waar moet ik tekenen?' vroeg ik gretig.

De vrouw wees de plek aan, maar gaf aan dat ik het document eerst moest lezen. De onontkoombare laatste zin was:

‘DAARTOE VERBIND IK MIJ AAN DE SEA ORGANIZATION
VOOR DE KOMENDE MILJARD JAAR
(OVEREENKOMSTIG FLAG ORDER 323).’

Voor ik tekende, schoten er beelden uit *De kleine zeemeermin* door mijn hoofd, vooral die waarin Ariel het tovercontract met de zeeheks tekent. Ik wist dat contracten betekenden dat ik trouw moest zijn aan mijn gelofte, dus legde ik in gedachten vast waar ik mee instemde: voldoen aan de regels en voorschriften, de beginselen uitdragen, en een *miljard* jaar dienen.

Ik kan dit, hield ik mezelf voor. Met die gedachte probeerde ik in mijn beste schoonschrift mijn naam op te schrijven, de letters op de juiste wijze onderling verbonden, precies zoals ik dat op school had geleerd. Ik wilde dat mijn ondertekening van dit belangrijke document perfect zou zijn, maar ze wilden dat ik haast maakte, zodat ze de andere kinderen achter me nog konden laten inschrijven. Daardoor werd mijn ondertekening niet zo netjes als ik had gehoopt.

Toch had ik kippenvel toen ik wegliep. Ik vond een contract voor een miljard jaar helemaal niet vreemd. Ik wist dat mijn ouders in gedachten bij me waren, waar ze ook waren. Mijn contract was dezelfde gelofte als die zij voor het eerst hadden afgelegd toen ze tieners waren. Trouwens, door mijn jonge leeftijd had ik weinig begrip van grote getallen. Voor mij was een miljard jaar niet anders dan honderd jaar, beide leken een onmetelijke tijdspanne. Als ik de komende miljard jaar bij mijn ouders en mijn vrienden wilde zijn, dan lag het voor de hand dat ik ondertekende.

Een voor een schreven mijn vrienden hun eigen naam op hun contract. Ieder deed zijn of haar gelofte van trouw aan een doel dat geen van ons volledig kon doorgronden. Zoals ik daar stond, tussen de speelplaats en de roze en witte oleander, kende ik de ware betekenis niet van wat ik zojuist had gedaan, noch overzag ik de hele reeks van verwachtingen die ik zou moeten inlossen. Van het ene op het andere moment was ik overgegaan van het zingen van ‘Alle eendjes

zwemmen in het water' tot een volledige gelofte dat mijn ziel een miljard jaar lang dienstbaar zou zijn aan de Scientology Kerk. Wat de toekomst me ook zou brengen, één ding was nu zeker: mijn leven was niet meer van mij.

In naam van de Kerk

Een van de eerste herinneringen aan Scientology is een gesprek dat plaatsvond toen ik ongeveer vier jaar oud was. Ons gezin woonde in Los Angeles, in een flat die we van de Kerk mochten bewonen. Op een zondagochtend lag ik bij mijn vader en moeder in bed en vroeg me af hoe het zou zijn als ik buiten mijn lichaam kon treden.

‘Hoe kom ik uit mijn lichaam?’ vroeg ik.

Mijn ouders wisselden een glimlach, zo’n blik die mijn man en ik wisselen als onze zoon zo’n moeilijke vraag stelt die nauwelijks te beantwoorden is binnen zijn referentiekader.

‘Kunnen we allemaal tegelijk uit ons lichaam gaan en rondvliegen door de lucht?’ vroeg ik.

‘Misschien,’ antwoordde mijn vader. Hij probeerde het me altijd naar de zin te maken.

‘Laten we het nu doen,’ zei ik ongeduldig. ‘Zeg maar wat ik moet doen.’

‘Oké, doe je ogen maar dicht,’ droeg hij me op. ‘Zijn ze dicht? Goed, denk nu aan een kat.’

‘Moeten we er alle drie tegelijk aan denken?’ vroeg ik, want ik wilde zeker weten dat ik alles goed deed.

‘Ja,’ was papa’s antwoord. ‘Oké, een, twee, drie...’

Met gesloten ogen wachtte ik, maar er gebeurde niets. Ik hoorde mijn ouders lachen, maar begreep niet wat er grappig aan was en waarom ze me niet hielpen. Mochten ze me niet helpen uit mijn lichaam te treden? Konden ze me alleen op sommige momenten hel-

pen? Zou ik pas op latere leeftijd uit mijn lichaam kunnen komen? Was er iets mis met me?

Ik wist dat ik een Thetan was. Ik had altijd geweten dat ik een Thetan was en daar nooit aan getwijfeld. *Thetan* is de term die Scientology gebruikt voor de onsterfelijke ziel die in het menselijk lichaam huist, waar het lichaam feitelijk niet meer is dan vlees, een werktuig waarin de Thetan zich vestigt. Een Thetan leeft mensenleven na mensenleven, en wanneer het lichaam waarin hij op dat moment leeft sterft, dan verkast hij en begint opnieuw.

De gedachte dat ik verschillende levens had geleefd fascineerde me. Vaak vroeg ik volwassenen te vertellen over hun vorige levens. Van mezelf kon ik me er niet één herinneren, maar ik was ervan overtuigd dat me vanzelf wel iets te binnen zou schieten. Rosemary, de secretaresse van mijn vader, vertelde me over gebeurtenissen uit haar vorige leven als indianenmeisje. Die klonken allemaal fantastisch en romantisch. Ik kon niet wachten tot ik me zelf iets zou herinneren. Ik hoopte dat ik geen slechterik of een eenzame oude man was geweest. Ongetwijfeld was ik ooit minstens één keer prinses geweest.

Toen ik zo jong was, leek dat hetgeen waar het bij Scientology om draaide: vorige levens, je lichaam achterlaten, een Thetan zijn. Veel meer wist ik er niet van, maar voor een kind dat niet in staat is de verschillende lagen van een geloof te doorgronden was het allemaal opwindend. Het was onderdeel van een groter geheel, iets wat reikte tot in het verleden en de toekomst. Iets wat onmogelijk leek en toch ook volkomen geloofwaardig.

En zo zat ik daar, met mijn ogen gesloten. Ik wilde door de lucht vliegen met mijn ouders aan mijn zijde, wilde mijn lichaam achter me laten.

Ik wist niet dat alleen Scientologen geloofden in Thetans. Iedereen die ik kende zat bij de Kerk en als Scientoloog van de derde generatie was Scientology mijn leven. Mijn oma van moederskant las de boeken van L. Ron Hubbard, sciencefictionschrijver en grondlegger van Scientology halverwege de jaren vijftig. Opa van vaderskant sloot zich in de jaren zeventig bij de Kerk aan, toen hij daar door een

kennis op werd geattendeerd. Ze waren beiden onmiddellijk gegrepen.

Bij Scientology was er geen god, geen gebed, geen hemel, geen hel. Er was niets wat mensen normaliter associëren met religie. Het was een filosofie, een zelfhulpprogramma dat een groter zelfinzicht bood en de mogelijkheid je volledige potentieel te benutten. Die onconventionele kant van zelfhulp was precies datgene wat mijn grootouders aantrok. Ze hielden allebei op hun eigen manier van de focus van Scientology op zelfbeschikking en het verbeteren van het eigen leven door middel van een reeks duidelijke stappen. Ieder bracht kinderen in: negen van moederskant, vier van de kant van mijn vader.

Vanaf het moment dat mijn ouders als kind bij Scientology kwamen, bleven ze. Tegen de tijd dat ik werd geboren, in Concord in New Hampshire – op 1 februari 1984 – waren ze al meer dan vijftien jaar Scientoloog.

Van geboorte af aan was ik Scientoloog, toch werd de Kerk pas kort na mijn tweede verjaardag echt bepalend voor mijn leven. Dat was het moment dat mijn ouders besloten met ons gezin van New Hampshire te verhuizen naar Californië en ons bestaan in dienst van de Kerk te stellen. Voorheen hadden we gewoond in Concord, waar mijn ouders hun droomhuis hadden gebouwd: een houten huis met vier slaapkamers en twee badkamers op een stuk grond. Mijn ouders hadden allebei een goedbetaalde baan bij een plaatselijk softwarebedrijf, en mijn negen jaar oude broer Justin zat in de vierde klas van de plaatselijke basisschool. Van buitenaf hadden we de trekken van een normaal, doorsnee gezin.

Dat veranderde allemaal in de herfst van 1985, toen mijn vader, Ron Miscavige jr., naar Flag Mekka ging, het hoofdkwartier van Scientology in Clearwater in Florida. Het enorme complex beslaat meerdere straten en geldt als het spirituele centrum van Scientology, een plek waar Scientologen van over de hele wereld bijeenkomen en weken- tot maandenlang verblijven.

Mijn vader vertrok voor enkele weken, en juist tijdens dit bezoek was de clerus van de Kerk die bekendstaat als Sea Organization of ‘Sea Org’ druk bezig met rekruteren. Sea Org rekruteerde en nam al-

leen de meest toegewijde Scientologen in dienst. Scientologen die bereid waren hun leven te wijden aan het verspreiden van Scientology over de hele wereld. L. Ron Hubbard heeft de organisatie in 1967 opgezet aan boord van het schip Apollo, waaraan hij refereerde als *flagship*, vlaggenschip. L. Ron Hubbard was een man van de marine en had een passie voor maritieme tradities. Naar verluidt was hij naar zee gegaan om in alle rust en ongestoord de spirituele inzichten van Scientology uit te werken. Er werd gespeculeerd dat hij de internationale wateren had opgezocht om de aantijgingen van de United States Food and Drug Administration te ontlopen. Sommige van zijn medische beweringen – zoals dat toepassing van zijn leer patiënten met psychosomatische klachten en andere fysieke of psychologische kwalen kon genezen – werden bekritiseerd door vertegenwoordigers van de medische wereld die zijn wonderbaarlijke genezingen als frauduleus aan de kaak stelden.

Wat de werkelijke reden voor zijn verblijf op zee ook moge zijn geweest, hij verplichtte de gezanten van dit speciale onderdeel uniformen te dragen in maritieme stijl en voorzag Sea Org van een eigen, op maritieme leest geschoeid ordesysteem van rangen en graden, waarmee leden zich onderscheidden van andere Scientologen. Daarbij ging hij zo ver dat bemanningsleden hem dienden aan te spreken met ‘bevelhebber’ en hooggeplaatste officieren met ‘sir’, of het nou een man of een vrouw was. Zelfs stelde hij binnen Sea Org een groep persoonlijke assistenten aan die projecten leidden, zijn orders doorgaven en de uitvoering ervan controleerden. Deze belangrijke groep noemde hij de Commodore’s Messenger Organization (CMO).

In 1975 werd de Sea Org aan land gestationeerd in de Flag landbasis, in het centrum van Clearwater, waar leden woonden en gezamenlijk de maaltijd gebruikten. Alhoewel de organisatie niet langer op zee was gestationeerd, werd de maritieme terminologie van de jaren op zee behouden. Er werd gewoon in ‘hutten’, de marine-uniformen bleven en L. Ron Hubbard was nog altijd de bevelhebber.

Tien jaar nadien was dit de plek waar mijn vader zich in het hart van de rekruteringswerkzaamheden bevond. Later zou mijn vader me vertellen dat er overal gezanten van Sea Org op zoek waren naar

jonge, succesvolle, bekwame, toegewijde Scientologen. Iedereen die binnenkwam bij Sea Org diende een contract voor een miljard jaar te tekenen, dat zijn onsterfelijke ziel bond voor leven na leven dienst aan de Sea Org. De leden moesten ook lange dagen van afmattend werk verrichten, zeven dagen per week, met minimale pauzes om met het gezin door te brengen, en tegen vergoeding van een schamele vijftien tot vijfenveertig dollar per week. Om in aanmerking te komen voor het lidmaatschap mocht een aspirant-lid geen LSD of PCP hebben gebruikt, nooit een zelfmoordpoging hebben ondernomen en geen directe familie hebben die anti-Scientology was.

Mijn vader was ooit lid geweest en vond dat hij nog steeds in het plaatje paste. Hij was bevlogen Scientoloog, hij was bereid zich er volledig aan te wijden en hij was de oudere broer van David Miscavige, een van L. Ron Hubbards topkaderleden en rijzende ster binnen de Kerk. Al op zijn vijfentwintigste was mijn oom bestuursvoorzitter van Author Services Inc., verantwoordelijk voor het financiële toezicht op auteursrechten en intellectueel eigendom van zijn geschriften. Net als mijn vader was oom Dave al Scientoloog sinds mijn opa het gezin had geïntroduceerd bij de Kerk. Van meet af aan was Dave zo bevlogen dat hij met grootvaders toestemming op zijn zestiende van de middelbare school ging om zich aan te sluiten bij Sea Org.

Toen mijn vader was teruggekeerd in New Hampshire, vertelde hij mijn moeder dat hij had besloten zich weer te laten inlijven bij Sea Org. Alhoewel mijn ouders zich juist een beetje hadden gesteld, voelde hij nu opnieuw de roeping en wilde dat ons gezin zich vestigde in het hoofdkwartier van de Kerk in Los Angeles, waar we aan een nieuw leven zouden beginnen. Mijn moeder zou zich ook opnieuw laten inlijven bij Sea Org, aangezien leden van Sea Org niet getrouwd konden zijn met niet-leden. Ze stemde zonder aarzeling in.

Al was dit een impulsieve daad, mijn ouders wisten waaraan ze begonnen. Ze waren niet alleen al eerder lid geweest van Sea Org, ze hadden elkaar ook op negentienjarige leeftijd voor het eerst ontmoet op de Flag landbasis. Toen waren ze beiden met iemand anders van Sea Org getrouwd. Mijn vader had een stiefzoon, Nathan,

en mijn moeder had een tweeling van twee, Justin en Sterling. Mijn ouders werden verliefd op elkaar, kwamen daardoor enorm in de problemen omdat het strijdig was met de gedragscode van de Kerk, en ze moesten hard werken en boete doen. Uiteindelijk kregen ze toestemming om te trouwen en ook mama's ex-man hertrouwde. Sterling ging bij zijn vader en diens nieuwe vrouw wonen en Justin woonde bij mijn ouders, al mocht de tweeling in beide gezinnen verblijven, een afspraak waar iedereen tevreden mee was.

Mijn ouders vormden een knap stel. Mijn vader was een meter zevenenzeventig, slank maar sterk. Hij had rossig haar, een snor, blauwe ogen, een hartelijke glimlach en was de goedheid zelf. Mijn moeder, Elizabeth Blythe, door iedereen 'Bitty' genoemd, was mooi, een meter zeventig, en vrij tener. Ze had groenbruine ogen en lang bruin haar dat tot aan haar middel reikte. Ze had wat sproetjes op haar lichte huid. In tegenstelling tot mijn vader rookte ze, al vanaf haar tienerjaren. In vreemd gezelschap was ze verlegener en gereserveerder dan mijn vader, maar te midden van vrienden was ze zelfverzekerd, spontaan en grappig, met zeer droge humor. Mijn moeder was een eigenwijze en soms bevooroordeelde, maar ook ongelooflijk capabele vrouw.

Ondanks de enorme tijdinvestering die Sea Org vergde, waren mijn ouders best gelukkig geweest tot eind jaren zeventig, toen ze gefrustreerd begonnen te raken door het management van Flag Land Base. In 1979, na vijf jaar bij Sea Org, stapten ze er allebei uit. Hoewel dat een schending was van hun contract voor een miljard jaar, was een vertrek bij Sea Org op dat moment geen ramp. Ze kregen toestemming om in het openbaar Scientologen te blijven die loyaal waren aan de Kerk, maar dan zonder de voltijds verplichtingen aan Sea Org.

Nadat ze waren vertrokken, leidden mijn ouders jarenlang een gewoon leven. Ze woonden een tijdje in Philadelphia bij de ouders van mijn vader, totdat ze verhuisden naar New Hampshire. Daar hadden ze een typisch middenklasseleven: twee werkende ouders met een vaste baan, twee kinderen thuis (ze hadden de voogdij gekregen over Justin toen ze waren vertrokken bij Sea Org), oppas overdag en een huis dat aan alle wensen voldeed. Veel leden van mijn

grote familie, onder wie mijn vaders zusters Lori en Denise en mijn oma van vaderskant, woonden ook in New Hampshire, en wij waren bezig om rustig onze plek te vinden te midden van familie. Terugkeren naar de meest fanatieke volgelingen leek verder dan ooit uit de gedachten van mijn ouders verdwenen te zijn.

En toch deden ze juist dat: met één onbezonnen beslissing keerden ze terug naar Sea Org en kozen een drastisch andere koers voor onze levens. Wat mijn ouders zich toen al realiseerden – en wat ik pas later zou ontdekken – was dat deel uitmaken van Sea Org betekende dat ze me niet vaak zouden zien. Maar dat veranderde niets aan hun keuze. De Kerk was hun prioriteit en ze waren vastbesloten.

Later vertelden mijn ouders me dat hun beslissing spontaan was genomen, zonder er lang over na te denken, en achteraf gezien is het de slechtste keuze uit hun leven geweest. Ik weet niet of ze overwogen hebben wat het voor mij zou betekenen, maar waarschijnlijk was ik slechts een van de vele offers die ze wilden brengen in naam van de Kerk. Ze waren al een keer vertrokken, dus misschien dachten ze dat ze weer zouden kunnen opstappen als het niet beviel. Misschien leek het in hun gedachtegang juist geweldig om een kind op te voeden bij Scientology, want ik zou Scientology vanaf het begin van mijn leven ervaren.

Ze hadden waarschijnlijk een rusteloosheid in zich, een gevoel dat er iets ontbrak. Ze gaven er de voorkeur aan om de wereld in te gaan op een belangrijke missie en een hoger doel te dienen dan in New Hampshire wonen, van negen tot vijf werken en kinderen grootbrengen. Ze werden gemotiveerd door de missie van de Kerk en ze wilden betrokken worden bij iets groters. Eén ding was me duidelijk: toen die beslissing viel, was niets in ons leven meer normaal. Ons leven, ons gezin had er heel anders uit kunnen zien. Mijn ouders namen die toekomst in overweging en liepen daar toen van weg.